

Afgelopen zomer verbleef ik met mijn gezin een paar weken in Oeganda; op bezoek bij Afrikaanse vrienden van ons. Twee gezinnen die op hun eigen manier leven en van elkaar willen leren door een poos samen op te trekken. Het was prachtig!

Maar er viel me ook iets op: *wat worden mensen in dit land veel met de dood geconfronteerd.*

Voortdurend eigenlijk! Het sterftecijfer onder jonge kinderen ligt hoog, ziekten leiden tot een beperkte levensverwachting en er zijn dus veel begrafenissen, waar je als dorpsbewoners ook geacht wordt om aanwezig te zijn.

Het is in onze tijd, hier in ons land, 'een soort van' normaal geworden dat we het leven zo lang mogelijk volhouden en het nadenken over de dood zo ver mogelijk wegduwen.

Nou ja, in *onze* tijd (?)... het is eigenlijk helemaal niet alleen iets van nu! Al duizenden jaren geleden was er koning Hizkia. Als kroonprins opgegroeid in een paleis en opgevoed om op zijn 25^e koning te worden. Het was een heftige tijd in de wereldpolitiek van toen, maar deze koning was capabel, geliefd en hij eerde God. Hij haalde veel militaire overwinningen en hij realiseerde grote bouwprojecten. Maar, als hij veertig jaar oud is en vijftien jaar op de troon zit, wordt hij ziek. Ernstig ziek.

[Ik lees met je Jesaja 38: 1-6](#)

Hizkia wordt ziek en de artsen weten het vanaf het begin: het is een dodelijke ziekte. Maar Hizkia kan het niet accepteren, niet van de dokters tenminste. Zijn geestelijk raadsman Jesaja moet langskomen om hem te helpen. Maar de boodschap is heftig: maak je laatste wilsbeschikking in orde, want je sterft. Je zult niet meer beter worden. En zoals Hizkia de dokter niet gelooft, gelooft hij zijn dominee ook niet. Tenminste, hij legt zich er niet bij neer.

In het Bijbelgedeelte staan precies die gevoelens die ernstig zieke mensen in onze tijd ook ervaren:

Allereerst: zijn interesse voor andere mensen en zaken verdwijnt. Hizkia draaide zijn gezicht naar de muur. Dat is een kwestie van afsluiten, hoe logisch ook. Het draait nu nog maar om één ding: *je persoonlijke gezondheid*. Daarna zoekt hij steun bij een hogere macht. In Hizkia's geval betekent dat: *bidden tot de Heer*. En ja, hij vindt het vreselijk onrechtvaardig dat juist hém dit moet

overkomen. Heer, is het u soms ontgaan dat ik altijd mijn best heb gedaan een goed mens te zijn... en nu dit! En vervolgens laat hij zijn emoties de vrije loop: daarbij stort hij bittere tranen.

We leren hier een belangrijke les.

Hizkia vraagt of hij mag leven [en God hoort](#). Wauw! Zo concreet is het natuurlijk lang niet altijd. Maar deze koning mag er nog 15 jaar tegenaan. 15 jaar tijd om te leven, staat er!

Bedenk dat je moet sterven, maar bedenk ook dat je nu mag leven. Tijd die God je geeft is kostbare tijd, genadetijd. Ook niet zomaar iets wat je zelf in kunt vullen; [tijd is per definitie tijd van God en tijd van leven!](#)

Hoe dankbaar mag je zijn als je vandaag nog leeft. Ik pak er nog een keer de Bijbel bij, in vers 17 van Jesaja 38: zo heeft mijn bittere lot mij vrede gebracht, U hebt mij behoed voor het zinloze graf, u hebt mijn zonden weggedaan.

Je bent geneigd te zeggen: "ho ho, Hizkia, nou niet doorslaan. Hartstikke fijn jongen, nog 15 mooie jaren. Maar het is uitstel, geen afstel. Dat bittere lot komt alsnog, dat zinloze graf staat je nog steeds te wachten." En inderdaad lezen we elders in de Bijbel hoe dat vijftien jaar later gegaan is, Hizkia is gestorven. Maar als ik alles wat deze koning zei, op me in laat werken, dan denk ik dat Hizkia heeft bedacht: "als God mijn leven zó belangrijk vindt, als God zó betrokken is op mijn leven op aarde, dan zal Hij me nooit laten vallen, zelfs niet als ik dit leven moet verlaten." [De dood is nog steeds mijn lot, maar het is niet bitter meer. Het graf is nog steeds mijn eindpunt, maar niet zinloos meer.](#) En dat komt allemaal samen in dat wonderlijke zinnetje: [U hebt mijn zonden weggedaan.](#)

Nou? Zo kun je leven. Genieten. En zelfs sterven, in alle rust, omdat God je opvangt. Ik leerde in Oeganda opnieuw dat de dood... bij het leven hoort. Niet omdat God het zo gemaakt heeft trouwens... het is nog steeds het gevolg van de zondeval. Maar als je weet bij wie je moet zijn in een ziekteproces, als je weet wie jouw ziel redt van de dood... dan mag en kan de dood gewoon onderdeel van het leven zijn, zoals in Oeganda. En echt, dat levert een ontspannender leven op.

